

Κυριακή 20η Σεπτεμβρίου 2026

Κυριακή μετά τήν Ὑψωσιν.

(Μρ. 8, 34 – 9, 1).

«Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;» (Μρ. 8, 36).

Σήμερα, λίγες ἡμέρες μετά τή μεγάλη γιορτή τῆς Παγκόσμιας Ὑψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀκοῦμε τόν Κύριο νά διδάσκει τούς ἀνθρώπους γιά τόν τρόπο πού θά σωθοῦν. Ὁ μόνος τρόπος γιά νά σωθοῦμε εἶναι νά ἀκολουθήσουμε στή ζωή μας τό ἥθος τῆς σταυρικής θυσίας. Ἐάν θέλουμε νά δοκιμάσουμε τή χαρά τῆς σωτηρίας, θά πρέπει νά ὑπομείνουμε τή θλίψη τῆς δοκιμασίας. Ἐάν θέλουμε νά δικαιωθοῦμε αἰώνια, θά σηκώσουμε τό βάρος τῆς πρόσκαιρης ἀμφισβήτησης, προσβολῆς, καί ταπείνωσης. Ἐάν θέλουμε νά κερδίσουμε τά πάντα, θά χάσουμε πρῶτα τά παλιά σκουπίδια. Ἐάν θέλουμε νά κατακτήσουμε τόν

κόσμο, θά φυλάξουμε πρώτα ἀκέραιη τήν ψυχή μας. Ἡ ψυχή εἶναι ἡ προσωπικότητά μας. Ἐάν χάσουμε τή δομή τοῦ προσώπου μας, ἐάν χάσουμε τή μοναδικότητα τοῦ προσώπου, ἐάν τσαλακώσουμε τόν χαρακτήρα καί λησμονήσουμε τίς ἀρχές μας, τότε ὅ,τι καί νά κερδίσουμε, ὅ,τι καί νά καταφέρουμε, δέν θά μᾶς ὠφελήσει.

Τό κέρδος καί ἡ ἐπιτυχία εἶναι τό ὄνειρο κάθε ἀνθρώπου. Ἡ εὐδαιμονία καί ἡ ἄνεση εἶναι ὁ στόχος γιά τόν ὁποῖο κουραζόμαστε. Ὁ Κύριος δέν τά κατηγορεῖ ὅλ' αὐτά. Μᾶς βάζει, ὅμως, ἕναν προβληματισμό: ποιό εἶναι τό ἀντίτιμο; Τί εἵμαστε ἔτοιμοι νά ξοδέψουμε, προκειμένου νά ἐπιτύχουμε τούς στόχους μας; Ἐάν ξοδέψουμε τόν χρόνο, τόν κόπο καί τό μυαλό μας μέσα στό μέτρο τῆς μεσότητας, τότε βαδίζουμε μέ ἀσφάλεια καί ἀρετή. Ἐάν κρατᾶμε τή δικαιοσύνη καί τήν ἐσωτερική ἰσορροπία, τότε δέν κινδυνεύουμε πνευματικά. Ἐάν, ὅμως, γιά νά ἐπιτύχουμε τά ὄνειρά μας, τά ὄνειρα τοῦ κέρδους καί τῆς ἐπιτυχίας, ξοδεύουμε ἀπό τήν ψυχή μας, τότε κινδυνεύουμε. Ἐάν δέν σεβόμαστε καί ξεπουλᾶμε τόν ἑαυτό

μας, γιά νά πετύχουμε στόχους γήινους καί πεπερασμένους, τότε εἶναι ἀνώφελο αὐτό πού κάνουμε. Ὁ Κύριος ὑπογραμμίζει αὐτόν τόν κίνδυνο: «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Πότε ζημιώνεται ἡ ψυχὴ; Πότε πληγώνεται ἡ προσωπικότητα; Πότε τό ἀντίτιμο πού δίνουμε γιά τά ἐφήμερα εἶναι πιο ἀκριβό ἀπό αὐτά; Πότε δίνουμε διαμάντια, γιά νά ἀγοράσουμε πλαστικές χάντρες; Πότε κατασπαράζουμε τόν ἑαυτό μας, γιά νά ταΐσουμε τά ἀχόρταγα θηρία τοῦ ψεύδους; Δυστυχῶς, σέ πολλές περιπτώσεις τά κάνουμε ὅλ' αὐτά. Δυστυχῶς, μερικές φορές ξοδεύουμε τήν ψυχὴ μας χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε. Δυστυχῶς, πληρώνουμε μέ τόν δικό μας ἑαυτό, μέ τήν ἴδια μας τήν ὕπαρξη τά συμπληρώματα τῆς ἀνασφάλειας καί τῆς ἀπάτης. Ξοδευόμαστε γιά τήν αὐτοκαταστροφή μας. Σ' αὐτό τό σημεῖο εἶναι ἀπαραίτητο νά θυμόμαστε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχὴν αὐτοῦ;».

Είναι απαραίτητο νά γνωρίζουμε πότε ή ψυχή έχει «ζημιωθεί». Η τραυματισμένη ψυχή, ή πληγωμένη προσωπικότητα έχει κάποια συμπτώματα. Εάν δοῦμε ὅτι αὐτά τά συμπτώματα βασανίζουν τήν ὑπαρξή μας, χρειάζεται νά κτυπήσει ἐπειγόντως ὁ πνευματικός συναγερμός τῆς μετάνοιας. Τό πρῶτο σύμπτωμα μιᾶς ζημιωμένης ψυχῆς εἶναι ἡ ταραγμένη συνείδηση. Μιά ψυχή πού, γιά νά πετύχει ἐφήμερους στόχους, ξόδεψε τήν ἀξιοπρέπεια, τήν ἐλευθερία καί τήν ἀκεραιότητά της, βασανίζεται ἀπό τύψεις. Ἀντιλαμβάνεται τίς ἐπιλογές πού ἔκανε ὡς λάθη. Καταλαβαίνει ὅτι ἔδωσε πολλά καί πῆρε λίγα. Οἱ τύψεις πού ἀρνοῦνται νά συγχωρήσουν τά λάθη, ἀκόμη καί μετά ἀπό ἐξομολόγηση, εἶναι σημάδι πνευματικῆς ἀρρώστιας. Οἱ τύψεις εἶναι σύμπτωμα μιᾶς τραυματισμένης προσωπικότητας, πού χρειάζεται θεραπεία.

Δεύτερο σύμπτωμα ζημιωμένης ψυχῆς εἶναι οἱ ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες. Οἱ ἐπιθυμίες ἐκεῖνες πού εἶναι γεμάτες ἐγωισμό, δηλητηριάζουν τόν ἄνθρωπο. Οἱ ἐπιθυμίες πού συνεχῶς

ἀνανεώνονται ἀπό τήν πλεονεξία, γίνονται θηρία, πού κατασπαράζουν τήν ψυχή. Οἱ ἐπιθυμίες πού χρησιμοποιοῦν τούς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς ἐργαλεῖα, μετατρέπουν τήν ψυχή σ' ἓνα τυφλό τέρας χωρίς ἀνθρωπιά καί ἐνσυναίσθηση. Οἱ ἐπιθυμίες πού γίνονται ἓνα τεράστιο «θέλω», καταπιέζουν καί πνίγουν τήν ψυχή. Τό τυφλό «θέλω» εἶναι ἡ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου, διότι τόν καταδικάζει στό βασανιστήριο τοῦ ἀνικανοποίητου. Ὅταν ἡ ψυχή συνεχῶς ἐπιθυμεῖ καί θέλει, τότε θά εἶναι πάντα ἄδεια καί μίζερη. Μιά τέτοια ψυχή δέν ξέρει νά χαίρεται, ἐπειδὴ ξέρει μόνο νά ζητάει.

Τρίτο σύμπτωμα ζημιωμένης ψυχῆς εἶναι ἡ ἐγωιστική ἀπομόνωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τούς ἄλλους. Ὅταν κάποιος κατακρίνει, καταδικάζει, ὑποτιμάει, περιφρονεῖ, μαλώνει καί εἰρωνεύεται τούς ἄλλους, τότε πέφτει σέ μιὰ ἐγωιστική ἀπομόνωση. Ἡ μοναξιά ὡς ἐλεύθερη ἐπιλογή ἄσκησης καί ὡς ἁγιοπνευματικό χάρισμα εἶναι εὐλογία. Οἱ ἡσυχαστές ζοῦν τή μοναξιά τους ὡς κοινωνία ἀγάπης καί πηγὴ χαρᾶς. Ἡ μοναξιά, ὅμως, πού προκύπτει ἀπό τήν ἀδυναμία συνεννόησης,

ἀπό τήν ἔλλειψη διαλόγου, ἀπό τή συγκρουσιακή συμπεριφορά, ἀπό τήν ἄρνηση κοινωνίας μέ τό πρόσωπο τοῦ ἄλλου, εἶναι μία δυστυχία. Ὅταν παρεξηγοῦμε καί παρεξηγούμεαστε, ὅταν κάνουμε διακρίσεις καί χωρίζουμε τούς ἀνθρώπους σέ κατηγορίες, ὅταν γιά ὅλα φταῖνε οἱ ἄλλοι, τότε ἡ ψυχή ξοδεύτηκε στόν ἐγωισμό της καί ἔχασε τήν κοινωνικότητά της. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀπομονώνεται ἀπό ἔπαρση καί ἀλαζονεία, εἶναι ἄρρωστος καί χρειάζεται πνευματική φροντίδα.

Ἐνα τέταρτο σύμπτωμα ζημιωμένης ψυχῆς εἶναι ἡ ἄρνηση προσφορᾶς καί ἀγάπης πρὸς τούς ἄλλους. Ἡ ψυχή εἶναι πλασμένη γιά νά ἀγαπάει. Ἡ ἀγάπη εἶναι δομικό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος φτιάχτηκε κατὰ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὅλος ἀγάπη. Ὅταν μία προσωπικότητα σκληραίνει, γιά νά πετύχει τούς στόχους της, τότε δέν κερδίζει τίποτε, ἀλλά μάλλον ζημιώνεται. Ἐνας ἄνθρωπος πού μαζεύει καί δέν χαρίζει, δέν γίνεται πιά πλούσιος. Γίνεται φτωχός καί κακόμοιρος. Ὅποιος δέν ἔχει φιλοτιμία γιά τούς ἄλλους καί θεωρεῖ τή φιланθρωπική

προσφορά ως άνοησία, στερώνει τήν ψυχή του. Ἡ στείρα καί άκαρπη ψυχή προγεύεται τόν θάνατο, άκόμη καί άν νομίζει ότι ζεϊ. Ποιό εϊναι τό όφελος νά εϊναι γεμάτοι οί λογαριασμοί καί τά σεντούκια κάποιου, όταν δέν μπορεϊ νά χαρεϊ άληθινά τή ζωή; Ὁ μίζερος καί τσιγκούνης άνθρωπος έχει τραυματισμένη ψυχή. Ἡ θεραπεία αὐτοῦ τοῦ τραύματος εϊναι ή άσκησις τῆς έλεημοσύνης. Ἡ έλεημοσύνη πλουτίζει καί γιατρεύει τόν άνθρωπο, έπειδή αὐτά πού δίνει εϊναι πολύ λιγότερα από αὐτά πού εϊσπράττει καί χαίρεται.

«Τί γάρ ώφελήσει άνθρωπον εάν κερδήσῃ τόν κόσμον όλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;». Μέ τά λόγια αὐτά ό Χριστός θέλει νά μάς πεί ότι όλος ό κόσμος δέν αξίζει όσο ή ψυχή μας. Για νά κερδίσουμε καί αὐτή τή ζωή καί τήν αϊωνιότητα, χρειάζεται νά ζήσουμε σταυρικά. Μέ ταπείνωση, μέ ύπομονή, μέ άγάπη θά κερδίζουμε τά πάντα, χωρίς νά ξοδεύουμε τήν ψυχή μας. Ἐάν, όμως, ανταλλάσουμε τήν άκεραιότητά μας μέ τά εὐτελῆ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τότε θά ζημιωθοῦμε. Οί τύφεις, οί έπιθυμίες, ή μοναξιά, ή αναισθησία εϊναι

σημάδια έσωτερικῆς ζημιᾶς. Ἐάν βασανιζόμαστε ἀπό τέτοια συμπτώματα, νά ξέρουμε ὅτι χάσαμε κάτι ἀπό τήν ψυχή μας. Ἄς ἀνακτήσουμε αὐτά τά χαμένα κομμάτια. Θά τό καταφέρουμε, ὅταν καταφύγουμε στόν πνευματικό, γιά νά μάς διδάξει τή μέθοδο έσωτερικῆς θεραπείας μέσα ἀπό τό ἥθος τοῦ Σταυροῦ. Μέ τή μετάνοια καί τόν ἀγώνα θά ξανακερδίζουμε ὅ,τι χάσαμε ἀπό τήν ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Θά ἀποκαθιστοῦμε τίς ζημιές τῆς ψυχῆς, γιά νά τήν κάνουμε ἱκανή νά ἀπολαμβάνει τήν επίσκεψη τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας καί νά χαίρεται μέ τη δόξα Του, πού εἶναι ἀκατάβλητη στους αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.